

Csaba atya levele: Adventi ima!

A gonosz szeretne lelkünkbe furakodni és elvenni tőlünk a reményt. Szeretné elhitetni velünk, hogy nincs jövő, hogy létünk elérte a korlátokat, a plafont, és most már innen a civilizációnk hullámcúcsáról csak a mélybe zuhanhatunk. Hihetetlen komor színekkel, sok logikával dolgozik: Ember, az ami rád vár, csak vergődés és szenvedés! Látod a lepusztult, szemét hegyektől árnyékos kihalt világban mindent elrontottál, nincs tovább. Nemcsak mint ember, hanem mint nemzet is, és mint az emberiség is, végnapjaidat éled, éld ki hát magadat részeg tivornyádban.

Félőrrült, egymás torkának eső politikusok, diktátorok, beteges zombivadászok között, a pusztaságért küzdő porba süllyedt, rongyokba burkolt párok kóvályognak egyre gyakrabban a filmekben, a könyvekben, a holnaptól félő megriadt emberek tudatában, és lassan már az utcáinkon is.

Ez várna ránk? Valóban feléltük volna a mártírt és a holnapot? Teremtő, gondviselő Istenünk jóságosan feltárisznált, és mi léha gyermekei, mindent eltékozolva, már a tarisznya alján kotorászunk? Vajon a globális felmelegedés, az általános kincsek elpazarlása, a tornyosuló szeméthegyek világából nincs kiút? A szabad akarattal megajándékozott emberiség égbetörő repülése, minden hősiesség erőfeszítése, évezredek vágya a jobb és a szebb után, lihegő állati ösztöneink kiélésében, egy lerobbant lebuja fog véget érni? Minden szétesik egy nagy orgiában, hol öntudatlanul, önön magzatának elpusztítását ünnepli egy végtelen groteszk torban? Vajon tényleg, e lét vergődő szenvedéséből az egyetlen megváltás, a világ teátrális pusztulása, egy hatalmas tűz, mely tőlünk emberektől fertőtleníti meg ezt a földet?

Adventben élünk! Az élet egy nagy csoda! Én hiszem Anyámmal az Egyházzal, hogy van jövő. Nem magamban és nem is a bűnre hajló emberben bízok, hanem a gondviselő Istenben, Jézus Krisztusban, ki azt mondta: Atyám mindmáig munkálkodik és én is munkálkodom. Én ebben az értünk munkálkodó Istenben bízom! Hiszek a mennyei Atyában, ki a teremtés hajnalán azt mondta, hogy legyen és lett! Hiszek a Fiúban aki karácsony éjszakáján képes volt magára venni az emberi lét minden terhét, gondját és rámosolyogni édesanyjára, nevelő apjára, az egyszerű pásztorokra. Hiszek a Lélekben, ki marék porból született létünket megszenteli és vezeti. Hiszem, hogy a Szentháromság által megálmodott világunk minden bűnünk ellenére, az egymást változtató adventek sóvárgó imájában előre halad, kibontakozik. Hiszem, hogy nem reménytelen a mai reggeli korán kelésem, a rorátéra hívó templom harang szavával feleselő kisgépem billentyűzetének kopogása. Tudom, hogy szerető Istenünk karjai roskadáig tele vannak ajándékokkal, melyet nekünk szán, és melyeket mi megálmodni sem tudunk, de alázatosan térdre rogyva kérhetünk. Igen, kérhetünk és elfogadhatjuk, mert Istennek gyermekei vagyunk...!

Advent van, és én gyengeségeim, bűneim tudatában, nem magamban bízva, nem is a tusosokkal perelve, hanem Krisztusom akaratát alázattal teljesítve mondom, mormolom az imát, és benne az örök ígéket:

Miatyánk... Jöjjön el a te országod... Adveniat regnum tuum...!

Szeretettel, Cs.t.